

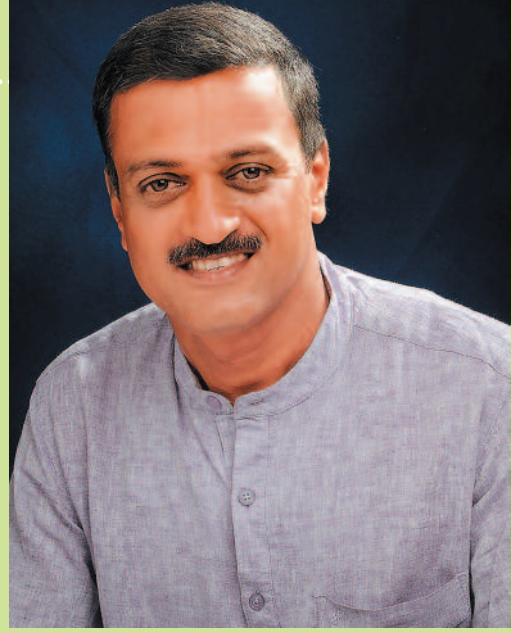
ವಿವೇಕಾನಂದ ಕಾಮತ್

ಮೂಲತಃ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕಳಸದವರಾದ ವಿವೇಕಾನಂದ ಕಾಮತ್ ಅವರು ಹಲವಾರು ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಈಗಾಗಲೇ ಕನ್ನಡ ಸಾರಸ್ವತ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಓದುಗರಿಗೆ ಚಿರಪರಿಚಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಸಿವಿಲ್ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ನಲ್ಲಿ ಡಿಪ್ಲೊಮಾ ಪದವಿ ಪಡೆದ ಈ ಲೇಖಕರು ಈಗ ಅಲ್ಲೇ ಸ್ವಂತ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಉತ್ತಮ ಭಾಷೆ, ಸರಳ ಶೈಲಿ, ಆಕರ್ಷಕ ನಿರೂಪಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಇವರು ಬರವಣಿಗೆ ಆರಂಭಿಸಿದ್ದು 1994ರಲ್ಲಿ. ಇದುವರೆಗೆ 100 ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಥೆಗಳು, 40 ಕಾದಂಬರಿಗಳು, 20 ಮಿನಿ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಾಡಿನ ಹೆಸರಾಂತ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಾದ ಸುಧಾ, ತರಂಗ, ಮಂಗಳ, ಕರ್ಮವೀರ, ಕನ್ನಡಪ್ರಭ, ಉದಯವಾಣಿ, ಪ್ರಿಯಾಂಕ, ರಾಗಸಂಗಮ, ಮಂಜುವಾಣಿ ಮುಂತಾದ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿವೆ. ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾಶನ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಪುಸ್ತಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸದ್ಯ ಪ್ರಕಟಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 50ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು. 'ಸುಧಾ' ವಾರಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅತಿಕ್ರಮಣ ಮತ್ತು ನೆಲಮುಗಿಲು ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಜತೆಗೆ ಎರಡು ಫೋಟೊ ಕಾಮಿಕ್ಸ್ ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಕಥೆಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ.

ಇವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳೂ ಬಂದಿವೆ. 2010ರಲ್ಲಿ 'ಬೇಟೆ' ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ ಮತ್ತು ಸಾರಿಗೆ ಸಂಸ್ಥೆ ನೀಡುವ ಅರಳು ಪ್ರಶಸ್ತಿ, 2011ರಲ್ಲಿ 'ದೂರ ದಾರಿಯ ತೀರ' ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಲೇಖಿಕಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ವೇದಿಕೆ ನೀಡುವ 'ಲೇಖಿಕಾಶ್ರೀ' ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಸದ್ಯ ಇವರು ಬರೆದಿರುವ 'ಸ್ವೀಕಾರ' ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿಯಾಗಿದ್ದು, 'ಸುಧಾ' ಓದುಗರಿಗೆ ಕಥೆಯ ಮೂಲಕ ವಿಶಿಷ್ಟ ಅನುಭೂತಿ ಮೂಡಿಸಲಿದ್ದಾರೆ ಈ ಲೇಖಕರು.

ಬಂದಿರೋದು ನಿನ್ನ ಭಾಗ್ಯ ಎಂದುಕೋ.. ಆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ನೀನು ಕಲಿಯುವ ಕೊನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂವುದೋ ಕಂಪೆನಿಗಳು ಬಂದು ಸಂದರ್ಶನ ನಡೆಸಿ ಕೆಲಸನೂ ಕೊಡ್ತಾರಂತೆ..ಇನ್ನೇನು ಆಗ್ಲೇಕು ನಿನಗೆ?'

ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದ ಅಪೂರ್ವ

ಕಡೆಗೂ ಅಪೂರ್ವ ವಸುಮತಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರು ಮತ್ತು ವಿಜಯಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಸೌಮ್ಯ ಸ್ವಭಾವದವರಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಬಲುಬೇಗ ಹಿಡಿಸಿದ್ದರು. ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರೇ ಮುತುವರ್ಜಿ ವಹಿಸಿ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸೀಟು ದೊರಕಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಖರ್ಚು ವೆಚ್ಚ ಭರಿಸಿದ್ದರು. ತಮಗೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲದ ತನಗಾಗಿ ಅವರು ಅಷ್ಟೊಂದು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡು ಅಪೂರ್ವಳ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಆ ದಂಪತಿಯ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಕಂಬನಿಗರೆದಾಗ ರಾಯರು, ಮಮತೆಯಿಂದ ಅವಳ ತಲೆದಡವುತ್ತ, 'ನಮ್ಮ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಾ ಕಂದಾ..ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕು ಮರಿ ಇದ್ದಿದ್ದೆ ಅವು ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲಾ..ಹೇಳು..?' ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ ನೆಲೆಗಾಣ್ಣೆ'ಕು ಅನ್ನೋದೇ ನನ್ನಾಸೆ..!' ಎಂದಿದ್ದರು. ವಿಜಯಮ್ಮ ಅದೇ ಅರ್ಥ ಬರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿದ್ದರೂ, ರಾಯರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾರ್ದಿಕತೆ ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ರದೇ ಇರುವುದು ಅಪೂರ್ವಳ ಗ್ರಹಣೆಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅಪೂರ್ವ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವಷ್ಟು ದೈರ್ಯ ತಳೆದ ಮೇಲೆ ವಸುಮತಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಮರಳಿದ್ದರು.

ಅಪೂರ್ವ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆ ಮನೆಯ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೊಂದಿ ಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ್ದಳು. ರಾಯರಾಗಲೀ, ವಿಜಯಮ್ಮನಾಗಲೀ, ಅಪೂರ್ವ ತಮ್ಮ ಹಂಗಿನಾಸರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆಂಬ ಅಹಂಭಾವ ಎಂದೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ವಿಜಯಮ್ಮನ ಪ್ರೀತಿ ಮಮತೆಗೆ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆಂದೂ ದ್ರೋಹವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಡಿಸಲು ನಿಂತರೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಅನ್ನಪೂರ್ಣ. ಅವಳು ಬಯಸುವ ಮೊದಲೇ ಅವಳ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಅರಿತು ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮನೆಗೆ ಅಪೂರ್ವ ಬಂದು ಮೂರುವರೆ ವರ್ಷಗಳೇ ಕಳೆದಿದ್ದವು. ಇಷ್ಟಿದ್ದೂ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ವಿಜಯಮ್ಮನ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನೋವೇನೆನ್ನುವುದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರು ಮಿಲಿಟರಿಯಲ್ಲಿದ್ದವರು ಕೆಲಸ ಎಂದೋ ತೊರೆದು ಬಂದು ಸೆಕ್ಯೂರಿಟಿ ಸರ್ವಿಸ್ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದು, ಅವರ ವ್ಯವಹಾರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಊರಿನ ಪ್ರಮುಖ ಬಡಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಳೆಯ ಕಾಲದ ವಿಶಾಲವಾದ ಮನೆ, ಓಡಾಡಲು ಕಾರು ಎಲ್ಲಾ ಸೌಕರ್ಯವಿದ್ದೂ ಕೂಡಾ ಯಾವುದೋ ಕೊರಗು ಆ ದಂಪತಿಗೆ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಅಪೂರ್ವ ಮನಗಂಡಿದ್ದಳು. ರಾಯರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಲಿಗೆ ವಹಿಸಲು ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ಅವರ ನೋವಿನ ನೆರಳಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಾರದೇ, ಮಂಕು ಕವಿದಂತೆ ಖಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ, ಇಲ್ಲೂ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಅನಾಥ ಪ್ರಜ್ಞೆ.